

"Світла людина"

Є у мене одна знайома людина, мій одноліток. Усе мені в ньому подобається, окрім одного — постійного відчуття великої зневіри у майбутнє, в людей, які нас оточують, серед яких живемо. Зараз, мовляв, жити в Україні несолодко, а буде ще гірше, бо перевелись люди, для яких добробут людей, країни був би понад усе. Зате безліч інших — хабарників, зрадників, аферистів усіх мастей. І вказує мені на численні статті у газетах, де розповідається, як ошукують самотніх пенсіонерів, відбираючи в них квартири, як донька й син "заказали" батьків, як... Все правильно. Пишуть про це багато, напевно, занадто багато. Жартуючи, я відсилаю його до "Собачого серця" *М. Булгакова*, де талановитий професор радить не читати вранішніх радянських газет. Мій співбесідник посміхається, але наполегливо запитує, а чи можу я назвати хоча б когось із моїх знайомих, хто відповідає принципним вимогам, кого справді можна назвати людиною. І тоді я розповідаю про професора Віденського медичного університету, іноземного члена НАН України *Ігоря Івановича Гука*, з яким, на щастя, мене доля звела років десять тому. Склалося так, що у мене виникла потреба консультації фахового лікаря. Ігор Іванович і став тим фахівцем, який мені був потрібен. Медичних проблем при дослідженні, на щастя, не виникло. Здавалося, все: зустрілися — розійшлися. Але сталося інакше.

Ми стали друзями. Тепер спілкуємось по телефону, інколи бачимось, хоча, звичайно, хотілось би частіше зустрічатися з цією світлою людиною, бо кожна зустріч із ним — справжнє свято. Тепер я розумію, в чому таємниця благотворного впливу лікаря *І.І. Гука* на своїх пацієнтів. І — повірте — ліки у нього далеко не на першому місці. Головне в іншому. Головне — самодисципліна, чітка організація праці та відпочинку. Кожен день у Ігоря Івановича починається з фізичних вправ, бігу-ходи на декілька кілометрів. Його кредо: **рух — двигун життя**. Саме це він і намагається донести до кожного пацієнта. А ще — їжа. Ігор Іванович, звичайно, знає, що все живе на білому світі без їжі існувати не може, але наполягає і на тому, що для багатьох людей їжа — ворог, зло. Споживати треба рівно стільки, скільки потрібно організму для життєдіяльності, а потрібно йому набагато менше, ніж ми думаємо. І зовнішній вигляд Ігоря Івановича — найпереконливіший доказ цих поглядів. Високий, стрункий, у нього не те що кілограмів, а, мабуть, і грамів зайвих немає.

Тепер, після десятирічного спілкування я можу засвідчити, що Ігор Іванович не тільки талановитий лікар, але й людина високої культури. Його цікавить мистецтво всіх видів: музика, живопис, художня література. Вже багато років він живе і працює у Відні, але *він — українець*. Він любить Відень, годинами може розповідати про Собор св. Штефана, про віденський театр опери, в якому, до речі, мені пощастило разом з ним слухати "Севільського цирюльника". І ось що цікаво. Слухаючи оперу, я відчував, що Ігор Іванович інколи поглядає на мене, намагаючись зрозуміти, чи подобаються мені віденські співці, сама опера. Пізніше заспокоїв його: сподобалося все і всі, а особливо актори, що виконували ролі Базиліо і Розіни. Ігор Іванович ніколи не пошкодує часу на бесіду про класичну та сучасну українську літературу. Я був приємно вражений, переконавшись, що в українській літературі він обізнаний так, що йому, мабуть, можуть позаздрити літературознавці, які проживають не в Відні, а тут, на землі рідної України.

Прізвища *Оксани Забужко*, *Юрія Андруховича*, *Сергія Жадана* Ігорю Івановичу близькі й майже рідні. Книжки цих авторів стоять у нього вдома на полицях, і з усього видно, що господар тримає їх не для окраси свого помешкання. Багато разів я переконувався в тім, як він знає і цінує поезію. Ось приклад. Літній вечір. Стоїмо біля воріт моєї дачі в Новомосковщині. Поруч — Самара, на протилежному березі — берізки, невисокі кущі... Видно і чутно, як від легкого вітерцю тріпотять і шелестять листочки на березах і кущах. І раптом:

*Гай шумлять — Я слухаю.
Хмарки біжать — милуюся.
Милуюся-дивуюся,
Чого душі моїй так весело.*

Це Ігор Іванович, зачарований красою літнього вечора, читає чудові вірші *П.Г. Тичини*, які посеред такої краси лунають особливо переконливо: "*Гей, дзвін іде іздалеку...*". І саме в цей час вдарили дзвони храму із сусіднього села... Ми засміялися. Так це було несподівано і доречно. Посміхаючись, Ігор Іванович сказав, що, на щастя, *Тичина*, окрім одіозного вірша "Партія веде" написав багато ліричних віршів. Читати все ж таки хочеться про те, як шумлять гаї...

З Ігорем Івановичем цікаво говорити про історичне минуле України. Він багато знає, багато читає про це зараз. Нещодавно передав мені найсвіжішу новинку — наукове дослідження із серії "Невідомо Україна", заснованої 2006 року. Автор дослідження — *Оксана Крижановська*. В книжці мова йде про масонство як історичне явище, про його появу в Європі, Америці, Україні. Здається, навіть Ігорю Івановичу, лікарю-хірургу, історія про появу масонства, його розвиток і вплив на минуле та сучасне життя? Виходить — потрібно. Для нього потрібне та цікаве все, що стосується України. А прочитавши глибоке і змістовне дослідження *Оксани Крижановської*, я зрозумів, чому мій товариш зацікавився цією книжкою, і чому йому конче захотілося, щоб і його друзі познайомилися з нею. Це — невід'ємна риса характеру цієї світлої людини. Йому недостатньо насолоджуватися одному, йому треба обов'язково розділити цю насолоду з друзями, з людьми, котрих він поважає.

Невечерною темою наших літературних розмов обов'язково стає доля і творчість *Т.Г. Шевченка*. Ігор Іванович знає шевченківську поезію, цінує і по-справжньому любить. Одного разу я, майже не жартуючи, сказав, що у *Шевченка* є вірш саме про нього, про людину, яка волею долі живе не на рідній землі, але...

— *Що ж то за віри?* — дивується Ігор Іванович
— "*Мені однаково*", — відповідаю я, і нагадую:

*Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні,
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині —
Однаковінько мені...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
її, окрадену, збудять...
Ох, не однаково мені!*

Вважаю, що у мене є підстави говорити, що цей вірш справді стосується і професора Віденського університету *І.І. Гука*. Українець за походженням, довгі роки живе в столиці Австрії, по-справжньому любить і Відень, і всю Австрію, але й дуже-дуже хочеться йому, щоб і Україна стала квітучою країною, щоб терплячий талановитий український народ домігся таки щасливої долі, на яку він, поза сумнівом, заслуговує.

*Олександр Дубілет
Голова Правління Приватбанку,
м. Дніпропетровськ*